

ud på arbejdsmarkedet – beskæftigede som ledige – bedre tilbud om voksen- og efteruddannelse. Det er derfor, at uddannelsesloven, som den borgerlige side har så ondt af, ikke er en del af problemet, men en del af løsningen på de problemer, vi i fællesskab skal tackle. En statslig håndsækning er det jo også til de virksomheder, der ikke i fornødent omfang har fået sendt alle deres grupper af medarbejdere på efteruddannelse.

Vi har rettet op på de offentlige finanser i et tempo, som de fleste andre europæiske lande med rette misunder os. Bortset fra det lille Luxembourg er vi det eneste EU-land, der har en mulighed for at få balance på de samlede offentlige finanser i 1997. Og det er jo det mål, vi bruger, for hvordan den offentlige økonomi er fordelt på fonde, kommuner og stat er forskellig i de forskellige lande. Skal vi måle hinandens præstationer, skal vi måle vore egne resultater med udlandets, er vi nødt til at bruge det mål.

Vi har nået det gode resultat først og fremmest ved at reducere udgifterne. Alene på statsbudgettet 1997 falder udgifterne reelt med omkring 5 mia. kr. Derfor er vi også i det lille fine selskab med Luxembourg og Irland, de eneste EU-lande, der lige i øjeblikket opfylder konvergenskravene, som jo i virkeligheden ikke er andet og mere end nogle gode og sunde mål for den økonomiske politik. Men i den forbindelse er det jo værd at understrege, at det ikke er lige meget, om man når målene. Det er vigtigt, men det er heller ikke lige meget, hvordan man når målene.

Danmark kan i den henseende være et positivt eksempel for resten af Europa, for vi har demonstreret, at man ikke behøver at presse økonomien i bund, man behøver ikke presse væksten og beskæftigelsen ned og øge arbejdsløsheden for at få opfyldt kravene til budgetbalance, lav inflation og nedsat gældsbyrde. Tværtimod har Danmark i virkeligheden nået sin fine placering, samtidig med at vi som sagt har øget beskæftigelsen og reduceret arbejdsløsheden mere end de andre.

Vi har også vist, at man ikke behøver og ikke bør skruer skattetrykket i vejret for at nå en balance. Korrekt udregnet er skattetrykket nu og næste år en anelse lavere, end det var, da de partier, der nu er i regering, tog over, og det er det trods svagt stigende kommuneskatter, trods grønne afgifter og trods arbejdsmarkedsbidrag, fordi lettelsen i den statslige indkomstskat og i tyngden af en række afgiftsområder er mere tungtvejende.

Man kan sige det omvendt: Vi kunne allerede i august have præsenteret et budget, der sikrede en balance på de samlede offentlige finanser, hvis vi havde holdt skattetrykket oppe på det niveau, vi arvede fra en borgerlig regering i 1993.

Men vores ambition er større. Vores ambition er, at vi skal nå det uden at skruer skattetrykket opad. Vi skal nå det både for at bekræfte tilliden til den stabile kurs i dansk økonomi, og fordi det at komme fra at stifte gæld til at nedbringe gæld er en nødvendig forudsætning, som flere ordførere har været inde på, for at give kommende generationer større valgfrihed.

Vi skal som samfund nå dette med at komme fra at stifte gæld til at nedbringe gæld, og det er et så højt prioriteret mål, at vi er nødt til at styre os selv og styre hinanden, når det gælder alle de gode ideer, vi alle sammen kan komme i tanker om, til nye udgiftskrævende projekter eller skattelettelser til de vælgere, vi bedst kan lide.

Det tror jeg er en vigtig point. Det kan det være for den faglige bevægelse, det er det så udpræget for Dansk Industri, som jo også har præsenteret en længere ønskeseddel om, hvordan man kunne forringe statens finanser. Det er det for alle politiske partier, der måtte have et ønske om at deltage i en aftale om næste års finanslov.

Det er også vigtigt, at vi fører en økonomisk politik, der fastholder roen om omkostningerne, den lave inflation og den lave rente, vi nu er nået ned på, samtidig med at vi ikke skader afsætningsmulighederne for danske virksomheder ude og hjemme.

Vi har leveret det til danske virksomheder, som de har allermest brug for: gode afsætningsmuligheder, ro om omkostningerne, en lavere rente. Men afgørende for, at gode erhvervs- og beskæftigelsesmuligheder kan skaffes i et endnu meget større omfang, er, at vi for det første holder fast i bevidstheden om, at små pengelønstigninger kan give den samme realløn og en bedre beskæftigelse end store pengelønstigninger, og at vi holder fast i, at vi skal have et stadig mere smidigt arbejdsmarked med en stadig mere veluddannet befolkning.

Holder vi fast i den kurs, og det er kursen i den økonomiske politik, der har været ført i de sidste små 4 år, og kursen i den finanslov, der nu fremlægges til debat, er jeg også overbevist om, at der skal blive mange flere jobmuligheder til danskerne i næste århundrede. Så tror jeg også, at vi kan gribe mulighederne for at være